

P. DE ZEEUW J.G.ZN.

KERSTFEEST IN DE BERGEN

Tegen de middag stapt Otto Barkman zijn baanwachtershuis binnen.

Het staat daar ergens verloren in de Zwitserse bergen langs een spoorbaan, vlak bij een tunnel. Hij kijkt eens naar de lucht en hij meent dat er ander weer op komst is.

Het is de dag vóór het kerstfeest.

De Zwitserse bergen liggen onder een dikke sneeuwvacht. Alles is wit: het oude baanwachtershuis, dat daar eenzaam in de witte verlatenheid staat, de tuin er omheen, de bomen, de berghellingen en voetpaden, alles is bedekt met een dikke sneeuwlaag. Alleen de spoorbaan is zwart, twee strakke zwarte lijnen heeft die getrokken door de blanke sneeuw en Barkman heeft er voor gezorgd dat de rails zwart blijven. Dat is zijn werk en dat doet hij goed, anders gebeuren er ongelukken.

Maar nu is de richting van de wind veranderd, merkt Otto. Er hangt een zoelheid in de lucht en als geoefende bergbewoner weet hij, dat dit storm voerspelt. En voor storm zijn de mensen van de bergen 's winters erg bang, want storm kan ongelukken betekenen. De sneeuw kan losraken boven op de bergen. Dan begint die sneeuw te rollen en komt vaak als een lawine naar beneden.

Zo'n lawine kan een ramp betekenen. De huizen worden er soms door bedekt. Dat is heel erg, want als er niet tijdig hulp komt, zijn de bewoners verloren. Een lawine kan ook op de spoorbaan terecht komen en dan is een vreselijk spoorwegongeluk vaak het gevolg.

Nee, het bevalt Otto helemaal niet dat het weer veranderd is. Vóór hij zijn huis binnengaat, roept hij eerst zijn vrouw.

„Kom eens even buiten kijken, Lize!” zegt hij, „ik denk dat er ander weer in de lucht zit, wat meen jij er van?”

Zijn vrouw komt buiten en kijkt naar de lucht. „Ik ben er ook bang voor Otto,” zegt ze. „Eigenlijk heb ik het de hele morgen al verwacht, want de rook slaat terug in de schoorsteen en dat is altijd een vast teken dat er storm op komst is. Wil je wel geloven, dat ik het in de keuken soms niet kan uithouden van de rook?”

„Je hebt gelijk, Lize, de wind is van richting veranderd, dat wijst er op en die neerslaande rook zegt genoeg.”

Ze staan daar nog even bij de achterdeur en dan gaan ze naar binnen.

„Morgen is het kerstfeest Lize,” zegt Barkman, terwijl hij vermoeid plaats neemt op een stoel.

„Stel je toch eens voor dat er nu een lawine zou komen. Dat zou toch even jammer zijn. Ik had me er al zo op verheugd met jou en de kinderen een prettig kerstfeest te vieren.”

Lize kijkt haar man eens aan.

„Je bent zo somber Otto, daarvoor is toch nog geen reden. Er hoeft toch niet juist op het kerstfeest een ongeluk te gebeuren?”

„Nee, zeker dat hoeft niet, maar met dit weer zou het toch heel goed mogelijk zijn en nòg eens, dat zou ik vreselijk jammer vinden, vooral voor de kinderen.”

„Hoor eens, Otto, geen zorgen voor de tijd hoor! Kom, ik zal het eten eens opdoen en dan kunnen wij beginnen.”

Lize doet wel alsof ze niet bang is, maar dat is maar schijn. In haar hart is ze even bang als haar man, maar ze houdt zich groot voor de kinderen. Als vader en moeder in de put zitten, is voor de kinderen de aardigheid er af, dat weet ze wel.

Onder het eten heerst er een gezellige stemming aan tafel. Daarvoor zorgen de kinderen.

De rook in de keuken en de veranderde wind zeggen hen niets. Ze bemerken dat nauwelijks. En over dreigende gevaren denken ze helemaal niet. Er is maar één ding, waarmee zij zich bezig houden en dat is het kerstfeest. Elk jaar opnieuw is het kerstfeest in dit eenzame huis een heugelijk feit. Al weken van te voren zien ze verlangend uit naar dit mooie feest. En nu is het dan eindelijk zo ver.

Vanavond al zullen de lichtjes in de kerstboom branden.

Er is geen zondagsschool in de buurt. Daarvoor wonen zij veel te ver van de bewoonde wereld af. Dat is heel jammer, want wat is er nu fijner dan een mooi kerstfeest op de zondagsschool met andere kinderen samen.

Maar vader en moeder doen hun uiterste best om dit gemis aan de kinderen te vergoeden. Ze zorgen er elk jaar voor, dat ze thuis een prettig feest kunnen vieren. Daarom zijn al weken van te voren alle huisgenoten druk in de weer om het kerstfeest voor te bereiden. En de kerstboom hoort daarbij. Niet dat die kerstboom het voornaamste is op het feest. Nee, dat weten ze wel beter. De geboorte van de Here Jezus, daar gaat het om op het kerstfeest. Maar dat is ook zo'n heerlijk feit, dat moet vrolijk en blij gevierd worden en daar mag de kerstboom dan aan meehelpen.

„Wordt de kerstboom mooi, moeder?” vraagt Frieda opeens, terwijl zij haar vork neerlegt.

Veel wijzer wordt ze niet door het antwoord, dat ze krijgt.

„Afwachten kindje,” zegt moeder, „vanavond zul je dat wel zien. Zodra vader thuis is, steken we de kaarsjes aan en dan mogen jullie de boom bewonderen.”

„Maar vader kan wel zo laat thuiskomen,” pruilt Frieda.

„Wees maar gerust hoor!” troost Barkman haar, „ik hoop vanavond op de gewone tijd thuis te komen. Zodra de snel-

trein van zeven uur voorbij is, ben ik met mijn werk klaar en dan kom ik direct naar huis. Misschien, héél misschien, kom ik nog wel iets eerder.”

„Ha, fijn!” roept Frieda.

Maar nu begint Martha ook mee te praten.

„Als moeder niets over de kerstboom wil vertellen, dan zeggen wij lekker ook niets over de cadeautjes, wat jij Frieda?” zegt ze.

„Nee, tuurlijk niet!” valt Frieda haar zusje bij, „dan moet moeder ook maar eens goed nieuwsgierig blijven!”

Ze kijken allebei naar moeder, in de hoop dat die nu wel wat meer zal vertellen. Maar dat valt lelijk tegen.

„Dat is nu juist het mooie van het feest,” meent moeder, „niemand moet er iets van verklappen en zodoende blijft het voor ons allemaal een verrassing!”

„Ik wou dat het maar vast avond was,” zucht Lydia, „het duurt nog zó lang!”

Daarmee zijn de anderen het eens. Alleen vader en moeder niet. Die weten wel dat de tijd heel vlug voorbij gaat en dat het dus zó weer avond zal zijn.

Als ze klaar zijn met eten, leest vader een gedeelte van Lukas 1 voor uit de bijbel. De kinderen luisteren aandachtig. Dit hoofdstuk is een voorbereiding op het kerstfeest, weten ze. Na het dankgebed stapt vader dadelijk weer op om naar zijn werk te gaan. Als hij nu weer thuis komt, dan . . .

Och, die vader Barkman heeft een zeer verantwoordelijke taak. Elke dag rollen de treinen langs zijn huis en hij moet ervoor zorgen dat alles op de spoorbaan in orde is, anders gebeuren er ongelukken.

Tot het deel van de baan waar hij voor zorgen moet, hoort ook een tunnel, een lange koker door de bergen heen. Op enkele honderden meters van zijn huis mondt die tunnel uit. Het in orde houden van die tunnel is een zwaar karwei.

Het is in die tunnel altijd pikdonker en het valt dus niet mee om de baan die door de tunnel loopt, geregeld te inspecteren. Toch moet dat, want er kan heel gemakkelijk een stuk van de rotsen losraken en op de rails vallen. Als dat gebeurt, is het zijn taak zo'n hindernis direct op te ruimen.

Als vader de deur uitgaat zegt hij: „We zullen maar hopen dat alles zonder ongelukken afloopt vandaag, Lize!”

„Waarom zou het dan niet?” vraagt zijn vrouw lachend.

„Och Otto, jij moet niet altijd zo zwaartillend zijn, man. Wat zou er nu kunnen gebeuren?”

„Ja, ja,” broemt de baanwachter, „dat zeg jij nu wel, vrouwtje, maar er is storm op til en dan kan er van alles gebeuren. Dat weet jij evengoed als ik.”

„'t Zou wel een wonder zijn, als dat nu juist de avond vóór het kerstfeest zou moeten gebeuren,” pruttelt Lize nog tegen.

„Ga jij nou maar rustig aan je werk hoor. Als je vanavond thuis komt vieren wij vrolijk kerstfeest met z'n allen. We lezen uit de bijbel en zingen kerstliederen. Dan gaan we elkaar cadeautjes geven en trakteren.

Och, Otto, wat zal dat heerlijk zijn. Ik verlang er echt naar . . .

Maar da's waar ook,” valt zij dan zichzelf in de rede, „denk er vanmiddag nog eens over na welk verhaal je aan de kinderen zult vertellen. Je weet dat ze gek zijn op een mooi verhaal. Verleden jaar had je ook zo'n prachtige vertelling en wat zaten ze toen te luisteren naar dat spannende verhaal. Daar rekenen ze vanavond natuurlijk weer op!”

„Misschien gebeurt er wel een verhaal,” zegt Otto somber, „en dan hoef ik er geen te vertellen!”

Lize zucht maar eens. Het lijkt wel of ze met geen mogelijkheid die zwaarmoedige gedachten van haar man kan verdrijven. Daarom zegt ze lachend: „Dan zou jij er gemakkelijk van afkomen, Otto!”

„Dat zit nog!” roept de baanwachter, terwijl hij met grote stappen door de sneeuw baggert, op weg naar zijn werk.

Als Barkman weg is, gaat Lize weer aan haar werk. Van de kinderen heeft ze die middag niet de minste last. Anders kunnen ze nog wel eens stoeien of ruzie zoeken met elkaar, maar daarvan is nu geen sprake. Ze hebben een of ander verborgen plekje opgezocht en daar zitten ze te werken aan hun verrassingen voor elkaar voor het komende kerstfeest.

Zodra het begint te schemeren, stuurt Lize hen naar boven naar hun slaapkamers. Zij mogen nu niet meer in de huiskamer zijn, want daar gaat moeder de kerstboom klaar maken en daar mogen de kinderen niet bij zijn. Als alles klaar is, mogen ze de boom pas zien. Zo gaat dat altijd in het baanwachtershuis.

Ondertussen doet vader zijn werk langs de baan. Er gebeurt gelukkig niets bijzonders. De lucht, die dagenlang helder blauw is geweest, wordt wel hoe langer hoe meer bewolkt, dat is waar. Ook wordt de wind steeds krachtiger, maar verder gebeurt er niets en als Barkman tegen zeven uur thuis komt, weet hij zeker dat alles langs de spoorbaan perfect in orde is. De sneltrein kan straks veilig passeren en als dat gebeurd zal zijn, zal er een pak van zijn hart vallen.

Otto stapt vrolijk binnen.

„Ziezo Lize,” zegt hij opgewekt, „voor vandaag zit het werk er weer op. Er is gelukkig geen narigheid gebeurd en nu kunnen wij dan vanavond een vrolijk kerstfeest vieren. Waar zijn de kinderen?”

Op deze vraag hoeft Lize geen antwoord te geven, want op hetzelfde ogenblik klinken drie stemmetjes: „Mogen we nu naar beneden komen? Vader is toch thuis, en gaan de kaarsjes aan?”

Juist als moeder haar mond open doet om te zeggen dat

de kinderen nu heus naar beneden mogen komen, ontstaat er een donderend lawaai, een zwaar gerommel, gevolgd door een hevig gekraak . . .

Otto en Lize kijken elkaar met doodsbleke gezichten aan en gillend van angst komen de kinderen naar beneden hollen.

„Dat is een lawine,” zegt Barkman, „gelukkig is hij ons huis voorbij gerold, maar de baan . . . !”

„O Otto, wat is God goed voor ons!” roept Lize uit, „als jij vijf minuten later thuisgekomen was, had de lawine jou bedolven!”

Daar schrikt Otto van. Zijn vrouw heeft gelijk, maar daaraan had hij zo gauw niet gedacht. Zijn eerste gedachte was bij de spoorbaan geweest. En hoewel hij heel erg dankbaar is dat God hem spaarde, heeft hij nu geen tijd om daarbij stil te staan. Hij moet naar de spoorbaan.

De kinderen klemmen zich aan hem vast. Ze waren straks zo blij dat hun vader thuis kwam en nu wil hij al weer weggaan. Maar dat mag toch zeker niet. Hij moet bij hen blijven, nú vooral na dat vreselijke lawaai.

Otto maakt zich los. „Hoor eens kinderen,” zegt hij, „ik moet nu eerst gaan kijken of er op de baan niets gebeurd is. Ik kom dadelijk weer terug!”

Meteen grijpt hij zijn lantaarn, steekt die aan en het volgende ogenblik is hij al buiten.

„Voorzichtig zijn, hoor!” roept Lize hem nog na, maar dan gaat zijzelf ook naar buiten om te zien waar de lawine terecht is gekomen en welke verwoestingen de storm heeft aangericht.

Verschrikkelijk, daar heb je het al!

Geen tien meter van het huis verwijderd is een geweldige sneeuwklomp dwars over de spoorbaan gevallen. De lawine heeft in zijn vaart verscheidene dennebomen meegesleept en die steken er nu aan alle kanten uit. Je begrijpt wel dat

de spoorweg daarmee helemaal was versperd.

„Ga maar gauw naar de kinderen, Lize!” schreeuwt Otto, „wij zijn gelukkig gered, maar de trein kan elk ogenblik komen. Ik moet zo gauw mogelijk naar de tunnel.”

Lize begrijpt het. Als Otto niet vlug voortmaakt, kan er een ernstig spoorwegongeluk gebeuren. Ze ziet haar man wegdraven. De flakkerende lantaarn bengelt aan zijn hand. Hij heeft de grote sneeuwberg nu bereikt en begint moeizaam de klauterpartij om te proberen er overheen te komen. Lize gaat naar binnen. De kinderen verkeren in doodsangst en zij moet trachten ze weer tot rust te brengen.

„Moeder,” vraagt Frieda, zodra ze Lize ziet binnenkomen, „vieren wij nu geen kerstfeest?”

„Maak je maar niet ongerust hoor kinderen, ik ga dadelijk toch de kaarsjes aansteken; wacht even, jullie mogen me helpen. Vind je dat niet fijn?”

Frieda straalt! En alsof er niets gebeurd is, begint Lize de kerstboom klaar te maken. Maar ze is er met haar hart niet bij. Ze weet, dat er straks nog een grote ramp kan gebeuren. Als het Otto niet lukt de trein op tijd tot stilstand te brengen, zal die zich in de sneeuwberg vastrijden. Als dat gebeurt, zal de trein kantelen en misschien in het meer rollen. O, wat kan dat een ramp worden!

En terwijl zij de kaarsjes van de boom aansteekt, is er een gebed in haar hart of de Here geven wil, dat Otto vroeg genoeg de bestuurder van de trein kan waarschuwen. Als hem dat gelukt zal een grote ramp voorkomen kunnen worden.

Dan dwalen haar gedachten weer naar haar eigen huis met de kinderen en de kerstboom en ze is heel dankbaar, omdat die vreselijke lawine niet op hun huis is terecht gekomen.

Terwijl Lize in huis bezig is met de kerstboom, is Otto buiten

aan het vechten met de tijd. Het klauteren over die sneeuwberg is een vermoeiend werk.

Telkens zakt hij in de sneeuw weg en nu en dan bezeert hij zich nog lelijk ook aan de uitstekende sparren. Maar daar let hij niet op. Hij moet naar de tunnel en wel zo gauw mogelijk!

Iedere minuut is kostbaar. Hij moet er niet aan denken, dat hij te laat kan komen, want dat zou vele mensen het leven kunnen kosten.

Gelukkig weet hij, dat de trein van zeven uur gewoonlijk niet zoveel reizigers vervoert, maar veel of weinig reizigers, dat doet er in dit geval niet toe: ieder mensenleven is kostbaar. Hij wordt doodmoe van het klauteren over die hoge sneeuwberg, maar eindelijk, eindelijk is hij er toch over heen en daar ziet hij de baan voor zich liggen. Scherp luistert hij. Gelukkig, hij hoort nog geen enkel geluid dat wijst op het naderen van een trein.

God zij gedankt, hij is dus niet te laat.

Maar nu moet hij verder, want hij is er nog niet. Hijgend holt hij langs de spoorbaan in de richting van de tunnel. Al dravend bukt hij zich even om alarmpatronen op de rails te leggen. Die kunnen misschien op het laatste ogenblik nog redding brengen.

Veel tijd gunt hij zich daar echter niet voor. Hij moet verder naar de tunnel. Wanneer hij de tunnel kan bereiken vóórdát de trein eruit komt, dan kan hij een ramp voorkomen.

„Opschieten dus, Otto!” zegt hij in zichzelf.

Eindelijk, eindelijk, daar is hij bij de tunnel. Hij heeft zich buiten adem gelopen, maar zijn doel heeft hij toch bereikt. Zwaaiend met zijn lantaarn holt hij de donkere tunnel binnen en dan . . . Ja daar heel in de verte ziet hij de vurige ogen, de lichten van de naderende trein. Heviger zwaait hij nu met de lantaarn en het rode licht dat er van uitstraalt

wordt gelukkig door de bestuurder opgemerkt.

Met een hevig geknars en gepiep van de remmen komt de trein tot stilstand. Onmiddellijk wordt Otto omringd door het personeel van de trein.

Ze doen hem allen dezelfde vraag: „Zeg, wat is er aan de hand, waarom breng je de trein tot staan?”

Twee, drie, vier keer geeft Barkman hetzelfde antwoord: „Even buiten de tunnel, vlak bij mijn huis, ligt een lawine midden op de baan!”

Nu worden ook al deuren opengegooid. Nieuwsgierige reizigers komen uit de trein. Ook zij drommen samen om de baanwachter en zij worden er stil van als ze horen dat hun leven op het kantje af gered is.

Er gaat een ontroering door deze mensen en dat is geen wonder. Op kerstavond zijn zij op het nippertje aan de dood ontsnapt. Maar die ontroering is bij sommige reizigers gauw voorbij.

„Wat moeten wij nu beginnen?” vragen ze aan de hoofdconductor. „Kan de trein wel verder? Daar staan we nu in een donkere tunnel, 't is een fraaie vertoning!”

„Mensen, blijf nu kalm,” vermaant de hoofdconductor. „Jullie kunnen in de trein gaan slapen of anders langs de trein wat heen en weer gaan lopen!”

„Da's een mooie boel!” roept er één, „en hoe laat kunnen we dan verder?”

„Om negen uur vertrekt er een goederentrein uit Kandersteg; we zullen proberen de reizigers daarmee verder te laten reizen. De baan is zwaar belast en het zal zeker de hele nacht duren vóór wij de versperring hebben weggewerkt!”

Het is allemaal heel duidelijk.

Maar toch blijven nog enkele reizigers mopperen. Ze zeggen, dat hun reisplan nu in de war is gestuurd en dat zij nu met het kerstfeest niet thuis kunnen zijn.

Maar dan zegt de hoofdconducteur ernstig: „Mensen, denk er eens aan, dat jullie op dit ogenblik allemaal dood hadden kunnen zijn. We mogen God er wel voor danken, dat Hij ons het leven heeft willen sparen. Hij heeft daarvoor deze trouwe baanwachter willen gebruiken!”

De mopperaars bedaren nu toch wel een beetje.

Maar dan opeens heeft Otto een goed plan bedacht.

„Vrienden,” zegt hij, „de hoofdconducteur heeft schoon gelijk. Jullie hebben niet de minste reden nu te mopperen. Je mag alleen maar dankbaar zijn. Maar dit oponthoud is natuurlijk vervelend voor jullie, dat kan ik heel goed begrijpen. Ga daarom als je wilt maar met mij mee.

Ik heb wel geen groot huis, maar ’t is er warm en gezellig. Daar kunnen jullie dan wachten totdat de goederentrein er is, en dat zal nog wel even duren denk ik. Nou, hoe denken jullie erover?”

De meeste mensen willen graag met Otto mee. Een paar jongelui roepen: „Eén hoeraatje voor onze baanwachter!” Otto, gewapend met zijn lantaarn, gaat hen voor naar zijn huis. Hij is nu vrolijk. De zwaarmoedige bui van vanmiddag is verdwenen en in zijn hart dankt hij de Here, omdat Hij hem heeft willen gebruiken om een grote ramp te voorkomen.

Maar hoe blij hij ook is, hij begrijpt best, dat dit een vreemd kerstfeest zal worden.

Wat zullen Lize en de kinderen opkijken als hij met zo’n groot gezelschap hun huis binnenkomt. „Er zal van de kerstfeestviering wel niet veel terechtkomen,” denkt hij. En dan begint het geklauter over de sneeuwberg weer. Maar ’t gaat nu beter dan de eerste keer. Toen had hij angst om te laat te komen; nu is hij vrolijk omdat hij zoveel mensen heeft kunnen redden.

Als hij binnenkomt zitten Lize en de kinderen met stralende

gezichten rond de kerstboom. Je kunt begrijpen dat de kinderen erg teleurgesteld zijn als ze vader Otto met zo'n groot gezelschap zien aankomen.

„Wèg kerstfeest, wèg mooie vertelling van vader!” denken ze.

„Wat een vreemd kerstfeest zal dat worden, Otto!” zegt Lize. „Daar heb je gelijk aan,” antwoordt Otto, „maar ik denk dat het ook wel een gezegend kerstfeest zal zijn. Denk er toch eens aan, hoeveel mensenlevens er gespaard zijn.”

„Ja, daar heb je gelijk in. 't Is waar, we moeten God danken omdat Hij zo'n groot wonder heeft gedaan, en niet dadelijk aan ons eigen genoeg denken.”

En tegelijk flitst het door haar hoofd, dat ze nu eigenlijk blij kunnen zijn over twee wonderen. Het voornaamste wonder is, dat God Zijn Zoon naar de aarde heeft willen zenden om mensen te verlossen van zonde en dood, en daar komt nu nog het wonder bij van de redding van al de reizigers, het gezin Barkman en hun huis.

Ja, er is alle reden om op dit vreemde kerstfeest heel vrolijk en dankbaar te zijn.

Otto was eerst met de hoofdconducteur alleen de kamer binnen gegaan om zijn vrouw op de komst van zoveel bezoekers voor te bereiden. Hij moet nu met hem weg, want er moet nog hard gewerkt worden.

„Gaan jullie maar rustig verder met kerstfeest vieren, dan zal ik de mensen die buiten staan te wachten zeggen, dat zij naar binnen kunnen komen.”

Otto en de conducteur gaan telegraferen. Kandersteg wordt opgebeld. Zij delen mee wat er gebeurd is en vragen om een hulpbrigade die de versperring kan opruimen. Men belooft daarvandaan de goederentrein te sturen die tot het baanwachtershuis kan rijden en dan terug moet keren met de gestrande reizigers.

Ondertussen is Lize begonnen met de kerstviering. De kinderen hebben chocolademelk gekregen en nu zet moeder het feestlied in:

Wat heil, een Kind is ons geboren,
een Zoon gegeven door Gods kracht!
De heerschappij zal Hem behoren,
zijn last is licht, zijn juk is zacht.
Zijn naam is „Wonderbaar”, zijn daden
zijn wondren van genaad’ alleen.
Hij doet ons, hoe met schuld beladen,
verzoend voor ’t oog des Vaders treên.

Terwijl ze daar binnen dit lied zingen is de deur zachtjes opengegaan. Als het lied uit is komen de gasten één voor één naar binnen. De bestuurder komt voorop en wordt gevolgd door een koopman. Hij is de man, die straks het hevigst heeft gemopperd omdat door dit onverwachte oponthoud zijn plannen totaal in de war gebracht waren. Hij moppert nu niet meer. Zwijgend kijkt hij naar het groepje rondom de kerstboom en met ontroering staart hij naar de flikkerende kaarsvlammetjes. Hij heeft hen horen zingen: „Zijn naam is wonderbaar, zijn daden zijn wondren van genaad’ alleen.” Deze woorden klinken nog na in zijn hart, want hij beseft nu ten volle hoe zij door een Godswonder zijn gered. Achter de koopman aan stapt een vrolijke student naar binnen. Hij was op reis naar zijn ouders om thuis het kerstfeest te gaan vieren en zijn vakantie door te brengen. En dan volgt . . . o, het houdt niet op. Lize ziet met verbazing dat haar kamer helemaal gevuld wordt met mensen. Daar is een dokter en dan komt een officier, die met de kerstdagen verlof heeft. Achter hem komt een moeder binnen met een paar jongens, die naar hun grootouders mochten met de

kerstvakantie. De jongens zijn helemaal niet verlegen en gaan direct bij de kerstboom staan om de mooie lichtjes te bewonderen en de cadeautjes die onder de boom liggen. Al deze mensen kenden elkaar een half uur geleden nog niet en nu zitten ze hier in het baanwachtershuis rondom de kerstboom en die verenigt hen.

Lize stookt de kachel eens flink op, want het is koud en de reizigers hebben daar allen last van. Ze warmen zich graag bij het oplaaiende houtvuur, en een kop chocolademelk gaat met smaak naar binnen.

Maar ineens denkt moeder Lize weer aan de kinderen. Die mogen toch hun kerstfeest niet missen, want ze hebben er immers al weken verlangend naar uitgezien. Daarom zegt ze dat ze maar weer verder zal gaan met het feest. De reizigers vinden dat best.

Ze neemt de bijbel en leest de eerste twintig verzen van Lukas 2.

Langzaam en met nadruk leest zij het kerstevangelie. De kinderen luisteren met aandacht en de reizigers niet minder. Velen worden herinnerd aan hun jeugd. Anderen hebben wel elk jaar kerstfeest gevierd, maar zonder ooit iets te horen over de grote blijdschap die alle volken wezen zal; namelijk dat in Bethleem de Here Jezus is geboren.

Zonder dat zij het zelf zochten, horen zij nu het kerstevangelie, hier in deze eenvoudige baanwachterswoning.

Nadat Lize gelezen heeft, worden er weer kerstliederen gezongen en helder klinken de stemmen van de kinderen. Maar de grote mensen kennen al deze liederen niet.

Daarom zegt de koopman: „Laten we nu eens iets zingen dat we allemaal wel kennen.” En dan zet hij zelf met zijn krachtige stem in:

Stille nacht, heilige nacht,
Davids Zoon, lang verwacht.
Die miljoenen eens zaligen zal,
werd geboren in Bethlehems stal.
Hij der schepselen Heer,
Hij der schepselen Heer.

Inmiddels heeft Martha aan haar moeder al een paar maal een knipoogje gegeven in de richting van de cadeautjes. 't Is wel vervelend, vindt ze dat er zoveel vreemde mensen bij zijn, maar ze kan haar verlangen naar de geschenken onmogelijk langer onderdrukken.

Moeder begrijpt haar wel.

„Nu zullen we de cadeautjes maar eens gaan uitdelen,” zegt ze. „U begrijpt wel dat onze kinderen er haast niet langer op kunnen wachten.”

Lydia krijgt een mooie pop. Voor vader is er een nieuwe pijp en een tabaksdoos. Moeder krijgt een heel mooi psalmboekje met een bladwijzer er in. Voor Frieda is er een tekenboek met een doos kleurpotloden, Martha krijgt een dik leesboek en nog veel meer gezellige cadeautjes komen er onder de kerstboom vandaan.

Al die geschenken worden natuurlijk bewonderd en gaan van hand tot hand. Dan schenkt Lize nog eens een kopje chocola in. Maar als dat gebeurd is, zit ze voor een moeilijkheid.

„Nu moeten jullie vanavond één ding missen, kinderen,” zegt ze. „Jullie begrijpen het zeker wel? Vader is er niet en dus kan hij ook geen verhaal vertellen.”

Och wat jammer! De meisjes hadden er nog niet aan gedacht, maar nu moeder het zegt, nu ineens begrijpen ze het. Ze kijken erg teleurgesteld.

„We hadden zo vast op een mooi kerstverhaal gerekend,” zegt Frieda, „maar ja, dit gaat over!” klinkt het berustend. „Je vader is hard aan het werk, met de hulpbrigade die uit Kandersteg gekomen is,” zegt Lize nog eens. „Vader kan dus onmogelijk vertellen.”

Maar nu brengt de student redding. Hij heeft al heel wat gebabbeld met de meisjes en hij vraagt of Lize het goed vindt dat hij een verhaal vertelt. Dit voorstel wordt met gejuich begroet. De kinderen gaan om de verteller heen staan en al gauw zijn ze geboeid door zijn mooi verhaal. Hij maakt er zo'n spannende vertelling van, dat zelfs de ouderen meeluisteren.

Zo vliegt de tijd om en als het verhaal eindelijk uit is blijkt het al bijna negen uur te zijn.

Een poosje later komt Barkman binnen, op de voet gevolgd door enkele mannen. Zij hebben het koud, dat is goed aan hen te zien.

„Mensen, de goederentrein is op komst,” zegt hij. „Hij zal zo dadelijk hier zijn; als u mij maar volgen wilt, zal ik u erheen brengen.”

„Moeten we weer over die sneeuwberg klauteren?” wil de koopman weten.

„Nee meneer, u kunt nu over de begane grond wandelen,” zegt Otto lachend. „De trein komt aan de andere kant van ons huis.”

„Lize, ik heb hier weer nieuwe gasten voor jou. Ze hebben al een paar uur hard gewerkt om die lawine op te ruimen en nu willen zij zich graag even warmen.” „Maar dat kan hoor!” zegt Lize, en ze stookt de kachel nog eens goed op. Nu nemen de reizigers afscheid.

Ze bedanken Lize voor haar gastvrijheid en voor het heerlijke kerstfeest dat zij mochten meevieren. „Dit feest heeft ons weer eens herinnerd aan de sterke God, die redt,” zegt de dokter. „Wil je wel geloven, dat ik Hem bijna geheel vergeten was? Maar op deze avond is Hij door een wondere redding weer in mijn leven gekomen en nu zal Hij er blijven ook, hoop ik.”

Alle reizigers vertrekken weer. Frieda vraagt nog aan de student of hij nog eens terug wil komen en dan weer een mooi verhaal wil vertellen. En dat belooft hij dan ook.

Hè hè, dat geeft een hele opluchting. Nu zijn alleen de sneeuwruimers er nog. Die zitten zich lekker te warmen bij de snorrende kachel. Straks zal Lize hen wat warmes te drinken geven, maar eerst moeten nu de kinderen naar bed, want het is de hoogste tijd.

„Wat was dat een vreemd kerstfeest, moeder,” zegt Frieda, als ze boven zijn.

„Ja, maar toch wel erg fijn,” zegt Martha. „Zoiets hebben we nog nooit beleefd!” Vol van heerlijke gedachten gaan ze naar bed en slapen al gauw als rozen.

Als de mannen zich voldoende gewarmd hebben, gaan ze met Otto het werk weer voortzetten. Het is al ver na middernacht als Otto Barkman eindelijk thuiskomt. Lize heeft op hem gewacht bij de kerstboom, waarvan de lichtjes langzaam uitdoven. De helpers zijn weer vertrokken en de baan is nu geheel vrij.

Achter het baanwachtershuis ligt een stapel dennestammen en -takken; goed brandhout voor de winter.

Lize zegt: „Dat was wel een heel vreemd, maar toch een heerlijk kerstfeest Otto, vind je niet?”

„Zeker, God heeft ons allen wonderlijk gered.

Kijk eens,” zegt Otto, „dit gaf één van de reizigers mij, ik kon in het donker niet zien van wie ik het kreeg.” En Otto laat zijn vrouw een bankbiljet zien dat veel geld waard is.

„Dat zal wel van de dokter zijn,” meent Lize, „die was zó ontroerd over dit vreemde kerstfeest.”

Nog even zitten ze in gedachten verzonken bij elkaar.

Dan rinkelt de telefoon. Otto grijpt de hoorn.

„Hier Otto Barkman!” zegt hij.

„Uitstekend meneer, dank u wel!”

„Ja, ja zeker, ik ben flink moe!”

„Zie zo, Lize,” zegt hij als hij de hoorn weer op de haak heeft gelegd. „Morgen ben ik de hele dag vrij omdat ik vannacht extra heb moeten werken, wat zeg je daarvan?”

„O Otto, wat fijn voor jou en voor ons!”

„Ja, nu gaan we morgen heerlijk met de kinderen samen naar de kerk om daar nog eens kerstfeest te vieren.”

„Dat doen we Otto, maar dan moeten we nu direct naar bed. Kijk eens op de klok, het is al bijna één uur! Als we niet oppassen, verslapen we ons morgenochtend nog en dat zou jammer zijn!”

„Heb maar geen zorg vrouwtje,” meent Otto, „ik denk dat de kinderen ons vroeg genoeg wakker zullen maken!”